

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobkyně : **M. V.**, bytem X, zast. Ing. Vladimírem Horákem, daňovým poradcem se sídlem Hradec Králové, S. K. Neumanna 250/4, proti žalovanému : **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. ledna 2015, č.j. 156/15/5200-10422-705050, **t a k t o:**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 7. ledna 2015, č.j. 156/15/5200-10422-705050, se z r u š u j e a věc se žalovanému vrací k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náklady řízení ve výši 11.228 Kč do osmi dnů od právní moci tohoto rozsudku do rukou jejího zástupce.**

O d ů v o d n ě n í

Rozhodnutím ze dne 7. 1. 2015, č.j. 156/15/5200-10422-705050, žalovaný k odvolání žalobkyně změnil platební výměr ze dne 15. 1. 2014, č.j. 61861/14/2713-24802-602622, vydaný Finančním úřadem pro Královéhradecký kraj, (dále jen „správce daně“) tak, že snížil vyměřenou daň z částky 164.505 Kč na částku 145.065 Kč. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že správce daně v rámci vyhledávací činnosti zjistil, že žalobkyně jako komitent uzavřela dne 27. 2. 2006

Komisionářskou smlouvu číslo 27/2006 s panem A. D., (dále jen „pan D.“), jako komisionářem. Jejím předmětem byl závazek pana D. obstarat pro žalobkyni bankovní Short cash vklady a vstupy do fondů v Evropě (viz bod 1. smlouvy, označený jako „Základy spolupráce“). Z bodu 2. předmětné smlouvy (označeného jako „Výše vkladu a trvání smlouvy“) vyplývá, že žalobce (komitent) vloží částku 50.000,- Kč na 70 dnů s výnosem 5% až 12% před zdaněním. Vklad je znovu vložen včetně výnosu a smlouva trvá dalších 70 dnů, pokud komitent 58. den nepožádá o vyplacení. V návaznosti na shora uvedenou komisionářskou smlouvu správce daně zjistil, že žalobkyně vložila na účet pana D. v roce 2006 finanční prostředky v úhrnné výši 200.000 Kč, v roce 2007 finanční prostředky v úhrnné výši 460.000 Kč a v roce 2008 finanční prostředky v úhrnné výši 340.000 Kč, tj. celkem 1.000.000 Kč a obdržela od pana D. finanční prostředky prostřednictvím bankovních převodu na bankovní účty pana M. V. (syn žalobkyně), paní Z. S. (dcera žalobkyně), nebo na bankovní účty jiných subjektů (žalobkyně neměla zřízen svůj bankovní účet). Správce daně z údajů na „výpisech“ vystavených panem D. pro žalobkyni, které zajistil od Policie ČR a které zachycují údaje o pohybu finančních prostředků od 12. 5. 2008 do 12. 7. 2011 (výpisy od pana D. vztahující se ke Komisionářské smlouvě číslo 27/2006), dospěl k závěru, že žalobkyní vložené finanční prostředky byly panem D. zhodnocovány, přičemž v roce 2010 byly žalobkyni vyplaceny „výnosy“ ve výši 1.262.358 Kč. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobkyně nepodala za zdaňovací období r. 2010 přiznání k dani z příjmu fyzických osob, výzvou ze dne 7. 11. 2013. č.j. 1594547/13/2713-24802-602622, ji k tomu správce daně vyzval. Žalobkyně trvala na tom, že v uvedeném zdaňovacím období jí daňová povinnost nevznikla a daňové přiznání nepodala. Protože dle správce daně nebyly odstraněny jeho pochybnosti, vydal dne 15. 1. 2014, pod č.j. 61861/14/2713-24802-602622, platební výměr na daň z příjmu fyzických osob za zdaňovací období (kalendářní rok) 2010, kterým byl stanoven dílčí základ daně dle § 10 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu v platném znění (dále jen „zákon o daních z příjmů“) o částku 1.262.358 Kč a žalobkyni za uvedené zdaňovací období vyměřena daň z příjmu fyzických osob ve výši 164.505 Kč (správce daně dospěl k závěru, že částka ve výši 1.262.358 Kč představuje vyplacené výnosy z vložených finančních prostředků).

V rámci odvolacího řízení správce daně prováděl další úkony k doplnění důkazního řízení. Získal informace od Policie ČR ohledně dokladů zajištěných u pana D., dále zajistil bankovní výpisy, dle kterých byly žalobkyni zasílány finanční prostředky panem D. Správce daně zajistil také protokol o výsledku pana D. jako svědka ve věci jiného daňového subjektu, který byl dne 31. 3. 2014 pořízen ve Vazební věznici v Hradci Králové. Se žalobkyní sepsal správce daně protokol dne 19. 5. 2014 a předložil věc žalovanému k rozhodnutí o odvolání. Ten věc poslal správci daně zpět k doplnění. V reakci na požadavky žalovaného správce daně znovu dne 17. 7. 2014 sepsal protokol se žalobkyní, stejný den vyslechl jako svědkyni paní Z. S. a pokusil se zjistit od pana M. V. kdo a jaké finanční prostředky vkládal ve prospěch účtu žalobkyně, zda se vklady uskutečnily v hotovosti nebo převodem, jaké finanční prostředky žalobkyně obdržela od pana D., kdo je přijal případně dal pokyn k jejich vyplacení, z jakého právního titulu disponovaly s těmito prostředky jiné osoby. Tyto otázky nebyl pan M. V. schopen zodpovědět. Správce daně dále opatřil a do správního spisu založil výpověď pana D., zaznamenanou ve Vazební věznici v Hradci Králové dne 7. 8. 2014 ve věci daňového subjektu pana M. V., který nebyl výsledku svědka přítomen a ze spisu není patrné, zda byl o výsledku vyrozuměn. V protokolu o výsledku svědkyně Z. S. (ze dne 17. 7. 2014) správce daně sice

zaznamenal, že byla přítomna žalobkyně, protokol však neobsahoval její podpis. Žalovaný na základě doplněného důkazního řízení rozhodl a snížil vyměřenou daň z částky 164.505 Kč na částku 145.065 Kč.

Žalobkyně se včas podanou žalobou domáhá zrušení citovaného rozhodnutí a tvrdí, že jím žalovaný zasáhl v rozporu s ust. § 5 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu v platném znění (dále jen „daňový řád“) do jejích práv a právem chráněných zájmů a zároveň nepostupoval v souladu s ust. § 1, odst. 2 téhož zákona, když nesprávně posoudil a vyměřil její daňovou povinnost a její odvolání do rozhodnutí správce daně ze dne 15.1.2014, č.j. 61861/14/2713-24802-602622, zamítl. Posledně citovaným rozhodnutím správce daně vyměřil žalobkyni daňovou povinnost na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010 ve výši 164.505 Kč. Žalovaný ji napadeným rozhodnutím pouze snížil na 145.065 Kč.

K věci dále uvedla, že jako komitent na základě komisionářské smlouvy z roku 2006, uzavřené s komisionářem A. D., vkládala na účet určený komisionářem finanční prostředky sloužící k jejich finančnímu zhodnocování. Žalovaný posoudil částky, které jí byly vyplacené v roce 2010, jako zdanitelné příjmy.

Žalobkyně připomněla odvolací důvody, v nichž namítala, že z komisionářské smlouvy, o kterou správce daně své tvrzení opíral, nelze zjistit způsob výpočtu a vyplacení případných výnosů. Navíc ani z textu formuláře vedeného komisionářem neplynulo, že vyplacené částky, o nichž správce daně tvrdil, že jsou zdanitelnými výnosy, skutečně výnosy jsou, když navíc byly deklarovány jako zdaněné.

Dále tvrdila, že ke všem podkladům, které měl správce daně a žalovaný k dispozici, neměla přístup, přičemž kompletní spis byl žalovanému, jak sám tvrdí, spolu s doplněnými důkazy zaslán jako podklad pro rozhodnutí. Žalobkyně tudíž nemůže mít povědomost, zda tyto podklady byly úplné a zda tedy ve zdaňovacím období 2010 dosáhla ve smyslu ust. §10 odst. 1 zákona o daních příjmů příjmy, které zvýšily její majetek. Žalobkyně namítá, že tomu tak nebylo.

K meritu věci pak uvedla, že žalovaný při stanovení částky 1.132.758 Kč, o kterou mělo dojít k navýšení jejího majetku, připočítává jako zdanitelné příjmy i ty, které byly dislokovány na jiný než na její účet, tj. na účet jiné právnické osoby, na účet jejího syna pana M. V. a na účet paní Z. S., dcery žalobkyně. Žalovaný přehlédl zásadní důkazy, a to převod finančních prostředků evidovaných na komitentním evidenčním listu paní Z. S. ve výši 1.205.699,84 Kč na účet č. 27812006, což byl komitentní účet žalobkyně, o němž se zmiňuje i žalovaný jako o úhradách žalobkyni. Celá zmíněná částka byla k datu 20. 1. 2010 evidována jako další vklad žalobkyně na její komitentním účtu. Jsou tak i zřejmé důvody, proč byly některé finanční prostředky žalobkyně od června 2010 opakovaně zasílány na bankovní účet paní Z. S.. Pokud tyto listinné důkazy v kompletním spisovém materiálu správce daně chybí, nebo v něm nejsou zařazeny, nebo obsah tohoto vkladu žalobkyně v celé šíři a obsahu žalovaný neprověřil, přičemž v rozhodnutí není zmínka ani z něho neplyne, že by tomu tak bylo, je tato skutečnost o existenci dalšího, žalovaným nezahrnutého vkladu i v tomto směru způsobila k závěru, že žalobkyně byla zkrácena na svých právech, a že žalovaný neučinil úkony plně v souladu s postupy ke správnému zjištění a stanovení daně podle § 1 odst. 2 daňového řádu a se základními zásadami správy daní ve smyslu § 5 téhož zákona.

Navíc za situace, kdy žalovaný v závěru rozhodnutí tvrdí, že daň byla stanovena dokazováním. Zmíněným převodovým vkladem na komitentní účet žalobkyně č. 27812006 se podle všeho žalovaný evidentně vůbec nezabýval. Navíc ve svých závěrech uvažoval i příjem a tedy snížení celkové částky vkladu žalobkyně z roku 2009 (str. B-9, z 1 mil. na 700 tis. Kč) ve výši 300 tis. Kč, ačkoliv mu s přihlédnutím k § 148, odst. 1 daňového řádu takové zkoumání nepříslušelo, a to s ohledem na prekluzivní lhůtu vztahující se k roku 2009.

Žalobkyně svoje žalobní námítky uzavřela tvrzením, že správce daně a následně žalovaný nepostupovali vůči ní v souladu se základními zásadami daňového řízení, konkrétně ust. § 5 a § 1 odst. 2 daňového řádu a z těchto důvodů jí chybně stanovili daňovou povinnost k dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2010, přestože jí žádná nevznikla. Navrhla proto, aby krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný reagoval na podanou žalobu svým vyjádřením ze dne 12. 6. 2015. V něm podrobně popsal průběh dosavadního řízení před správními orgány a vyjádřil se k jednotlivým žalobním námitkám. Trval na tom, že na základě rozsáhlého dokazování je možné označit příjmy, které žalobkyně v roce 2010 obdržela od pana D., za příjmy ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Zároveň dospěl k závěru, že nebylo prokázáno, že ke zhodnocení finančních prostředků docházelo reálně tak, jak bylo panem D. deklarováno. Žalovaný posuzoval jakou výši finančních prostředků žalobkyně poskytla panu D. a jakou částku z takto vložených finančních prostředků prokazatelně obdržela. Uvedl, že za příjem podléhající dani z příjmů lze považovat navýšení majetku poplatníka, přičemž se musí jednat o „reálný“ příjem. Navýšení majetku se musí projevit reálně tak, že poplatník může s takovým majetkem manipulovat nebo jej využívat. Žalovaný tvrdil, že prostřednictvím bankovních převodů bylo žalobkyni vyplaceno panem D. v roce 2009 300.000 Kč a v roce 2010 celkem 1.832.758 Kč. Tedy v roce 2010 bylo žalobkyni vyplaceno o 1.132.758 Kč více, než činil vklad. O tuto částku došlo k reálnému navýšení majetku žalobkyně a ta také představuje příjmy ve smyslu § 10 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Po provedeném důkazním řízení přihlédl žalovaný pouze k výši finančních prostředků vložených ve prospěch účtu pana D. ve výši 1.000.000 Kč a k výši prokazatelně vyplacených finančních prostředků panem D. žalobkyni, resp. v její prospěch.

V závěru svého vyjádření navrhl žalovaný zamítnutí žaloby.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen “s. ř. s.”). Učinil tak bez nařízení jednání dle § 51 odst. 1 s. ř. s., když souhlas žalobkyně i žalovaného s takovým postupem byl dán za dodržení podmínek stanovených ve větě druhé zmíněného zákonného ustanovení. O věci usoudil následovně.

Z obsahu správního spisu je zřejmé, že správce daně v rámci vyhledávací činnosti z řízení týkajících se jiných subjektů, zejména pak Alexandera Dostála, získal komisionářskou smlouvu číslo 27/2006 uzavřenou dne 27. 2. 2006 mezi žalobkyní jako komitentem a A. D. (IČO 11591650) jako komisionářem, který se zavázal obstarat pro komitenta bankovní Short cash vklady a vstupy do fondů

v Evropě vlastním jménem a na účet komitenta. Ten dle smlouvy vkládá 50.000 Kč na 70 dnů s výnosem 5% až 12 % před zdaněním. Vklad je znovu vložen včetně výnosů a smlouva trvá dalších 70 dnů, pokud komitent nepožádá o vyplacení. Vlastním šetřením správce daně dále zjistil, že žalobkyni byly v roce 2010 vypláceny na základě zmíněné smlouvy finanční prostředky. Proto dne 7. 11. 2013 (pod č.j. 1594547/13/2713-24802-602622) vyzval žalobkyni k podání daňového přiznání za toto zdaňovací období a stanovil jí k tomu náhradní lhůtu v délce 15 dnů ode dne doručení výzvy. Ve výzvě uvedl, že v roce 2010 dosáhla příjmů dle § 10 zákona o daních z příjmů, které jí plynuly ze zhodnocení finančního majetku prostřednictvím právě A. D. Žalobkyně 25. 11. 2013 správci daně sdělila, že jí v uvedeném zdaňovacím období nevznikla daňová povinnost, připustila však, že měla s uvedenou společností uzavřenu komisionářskou smlouvu, podle níž ji však byla daň sražena a odvedena správci daně. Následně dne 6. 1. 2014 sepsal správce daně podle ust. § 63 daňového řádu úřední záznam kde vyčíslil základ daně a daň. Uvedl v něm, že v souladu s ust. § 134 odst. 1 téhož zákona vedl z moci úřední řízení za účelem správného zjištění a stanovení daně, a ve smyslu ust. § 139 téhož zákona vyměřil daň z příjmů ve výši 164.505 Kč. Dne 15. 1. 2014, pod č.j. 61861/14/2713-24802-602622, správce daně vydal platební výměr, kterým žalobkyni za zdaňovací období 2010 stanovil dle § 147 a § 139 daňového řádu základ daně ve výši 1.262.358 Kč a daň vyměřil ve výši 164.505 Kč. Platební výměr byl žalobkyni doručen dne 21. 1. 2014. Správce daně následně doplňoval důkazní řízení z vlastní iniciativy a později i ve smyslu ust. 115 odst. 1 daňového řádu na pokyn žalovaného ze dne 4. 7. 2014. V průběhu odvolacího řízení správce daně založil do správního spisu protokol o výsledku A. D., který proběhl dne 31. 3. 2014 ve vazební věznici v Hradci Králové ve věci jiného daňového subjektu (jehož jméno bylo začerněno). Dále zajistil výpis z obrátů ze sporožirových účtů vedených u České spořitelny pro paní Z. S. a pana M. V. za rok 2010. Dne 19. 5. 2014 vyslechl žalobkyni ke spolupráci s panem D. a tu zopakoval dne 17. 7. 2014. Jako svědkyni vyslechl téhož dne i paní Z. S. Ve spise je též založen protokol o opakované výpovědi pana A. D. uskutečněné dne 7. 8. 2014. V protokolu je však uvedeno že daňové řízení je vedeno s daňovým subjektem M. V., který nebyl přítomen a ze spisu nevyplývá, zda byla žalobkyně o výsledku vyrozuměna. Doplněný spisový materiál správce daně předložil žalovanému dne 22. 9. 2014 a ten rozhodl napadeným rozhodnutím dne 7. 1. 2015.

Ze shora uvedeného vyplývá, že správce daně vlastním šetřením zjistil, že žalobkyně obdržela v roce 2010 finanční prostředky, které dle jeho názoru podléhaly dani z příjmů dle § 10 zákona o daních z příjmů. Dne 7. 11. 2013 vyzval proto žalobkyni k podání daňového přiznání dle § 145 odst. 1 daňového řádu za zdaňovací období roku 2010 a současně oznámil, že zahajuje ve smyslu ust. § 91 daňového řádu z moci úřední vyměřovací řízení. Žalobkyni poučil, že pokud výzvě nevyhoví, může správce daně vyměřit daň dle pomůcek (§ 145 odst. 1 citovaného zákona). I když žalobkyně daňové tvrzení nepodala, písemně však reagovala a uvedla důvody, pro které ji daňová povinnost nevznikla. Za těchto okolností nelze ve smyslu judikatury Nejvyššího správního soudu (viz rozhodnutí ze dne 6.8.2015, č.j. 9 Afs 66/2015-36) vyměřit daň podle pomůcek. Správce daně a žalovaný proto postupovali v souladu s tímto výkladem, když vycházeli z podkladů, které si opatřili v průběhu daňového řízení. Zásadní pochybení však krajský soud shledává v následujícím postupu správce daně, který, jak potvrdil i žalovaný, prováděl dokazování, aniž před vydáním platebního výměru seznámil žalobkyni s podklady, které si sám opatřil a z nichž při vyměření daně vycházel Tuto vadu neodstranil ani

žalovaný. Jak bylo shora podáno, v průběhu odvolacího řízení žalovaný uložil správci daně doplnit řízení (viz přípis ze dne 4. 7. 2014) ve smyslu ust. § 115 odst. 1 daňového řádu.

Dle tohoto ustanovení „V rámci odvolacího řízení může odvolací orgán provádět dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení, anebo toto doplnění nebo odstranění vad uložit správci daně, který napadené rozhodnutí vydal, se stanovením přiměřené lhůty.

Provádí-li odvolací orgán v rámci odvolacího řízení dokazování, seznámí před vydáním rozhodnutí o odvolání odvolatele se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, a umožní mu, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřil, popřípadě navrhl provedení dalších důkazních prostředků. Obdobně postupuje odvolací orgán i v případě, kdy dospěje k odlišnému právnímu názoru, než správce daně prvního stupně, a tato změna by ovlivnila rozhodnutí v neprospěch odvolatele (viz §115 odst. 2 cit. zákona).

Ve správním spise se nenachází žádná listina, která by splňovala požadavky citovaného ustanovení. Správce daně dne 17. 7. 2014 vyslechl jako svědkyni paní Z. S. a dne 7. 8. 2014 i pana A. D. Nelze přehlédnout, že výsledky svědků probíhaly bez přítomnosti žalobkyně a správní spis neobsahuje doklad o tom, že byla o provádění důkazu vyrozuměna.

Podle § 96 odst. 5 daňového řádu „Daňový subjekt má právo být přítomen výsledku svědka a klást mu otázky v rámci dokazování svých práv a povinností. O provádění svědecké výpovědi správce daně daňový subjekt včas vyrozumí, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.

Ve vyrozumění daňového subjektu o provádění svědecké výpovědi správce daně uvede označení věci, ve které bude svědek vypovídat, a označení svědka, nehrozí-li nebezpečí, že by došlo ke zmaření účelu výpovědi.“ (odst. 6 cit. ust.).

Krajský soud je názoru, který potvrzuje i obsah správního spisu, že správce daně v případě žalobkyně v rámci vyhledávací činnosti zjistil skutečnosti, které dle jeho názoru směřovaly k potvrzení povinnosti žalobkyně přiznat a odvést daň z příjmů za zdaňovací období roku 2010. Žalobkyni proto k podání daňového tvrzení vyzval, zahájil daňové řízení, po reakci žalobkyně, která nesouhlasila s tím, že ji daňová povinnost za zmíněné zdaňovací období vznikla, nezahájil daňovou kontrolu ani vytýkáci řízení a bez dalšího jí vyměřil daň, aniž ji před vydáním platebního výměru seznámil s podklady shromážděnými v průběhu daňového řízení. Vycházel pouze ze zjištění učiněných v rámci vyhledávací činnosti. V odvolacím řízení žalovaný uvedenou vadu řízení neodstranil, uložil správci daně doplnit důkazní řízení, a v rozporu s ust. § 96 odst. 5 a 6 a § 115 odst. 2 daňového řádu vydal rozhodnutí, aniž žalobkyni seznámil se zjištěnými skutečnostmi a důkazy, které je prokazují, neumožnil ji, aby se k nim ve stanovené lhůtě vyjádřila, popřípadě navrhla provedení dalších důkazních prostředků. Tím žalobkyni zkrátil na jejich procesních právech. Tuto vadu řízení shledal krajský soud natolik závažnou, že mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Proto napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro vady řízení zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm v souladu se zásadami daňového řízení povede buď sám nebo prostřednictvím

správce daně dokazování, bude zároveň dbát aby byla šetřena procesní práva žalobkyně a umožní jí k výsledkům dokazování se ve stanovené době vyjádřit.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně byla ve věci úspěšná, krajský soud jí proto přiznal náhradu nákladů řízení spočívajících v náhradě zaplaceného soudního poplatku ve výši 3.000,- Kč a náhradě nákladů právní služby poskytnuté daňovým poradcem za 2 úkony po 3.100 Kč (převzetí zastoupení, sepsání žaloby) včetně paušální náhrady hotových výdajů po 300 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d/, § 11 odst. 1 písm. a), d), a § 13 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb., včetně zvýšení o DPH, celkem 11.228 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 30. června 2016

Mgr. Marie Kocourková v. r.
předsedkyně senátu